

Arrest

nr. 87 261 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE CONINCK, loco advocaat K. JONCKERS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2012.

1.3. Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Amin Abad, een gehucht van het dorp Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Uw vader is actief bij de taliban. In de maand Mirzan kwamen vier talibanleden bij u thuis. Ze hadden een bomvest bij en zeiden dat u een zelfmoordaanslag moest plegen tegen de Amerikanen en de buitenlanders. U weigerde dit te doen en liep weg van huis naar uw oom in Jalalabad. Uw vader kon niets voor u doen. Toen u hem later belde zei hij u dat hij samenwerkte met de taliban omdat ze bedreigd hadden zijn gezin uit te moorden. U bent uit Afghanistan vertrokken en na 7 maanden op 10 april 2011 in België aangekomen waar u zich een dag later aanmeldde bij de Belgische asielinstanties en asiel aanvraag. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u het Afghaans identiteitsdocument (taskara) van u en uw vader voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen wijzen op een erg beperkte algemene kennis van de Afghaanse samenleving. Deze ligt ver onder het niveau van wat van een Afghaanse burger die beweert steeds in Afghanistan te hebben geleefd, en daar vijf jaar scholing zou hebben genoten, kan worden verwacht. Zo bleek u niet in staat een algemeen beeld te geven van de politieke situatie in Afghanistan in de afgelopen decennia. Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt of de naam generaal Dostum u iets zegt, een beruchte Mujahed van Oezbeekse afkomst die nog steeds een belangrijke rol in de huidige Afghaanse politiek speelt, moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.11-12). Verder blijkt dat ook de naam Shah Massoud, ongetwijfeld één van de belangrijkste Tadzjiekse krijgsheren die het land heeft gekend, u niet veel zegt (cgvs p.12). Deze voormalige krijgsheren, wier naam alom bekend is, hebben nochtans de geschiedenis van Afghanistan en het lot van de bevolking bepaald de afgelopen decennia. Gevraagd wanneer de taliban aan de macht waren in Afghanistan situeert u deze periode correct tussen 1996 (1375) en 2001 (1380). Wanneer u echter gevraagd werd hoe oud u was toen de taliban verdween en of u tijdens deze periode op school zat antwoordt u dat u het niet weet en dat de ouderen u gezegd hebben dat de taliban tijdens die periode aan de macht was (cgvs, p.12). Het is opmerkelijk dat u correct de data kunt weergeven van deze periode maar dit niet kunt koppelen aan uw persoonlijke leefwereld. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat deze kennis eerder ingestudeerd is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de verschillende etnische groepen in Afghanistan vermeldt u de grootste Darisprekende groep, de Tadzjiken, niet. Een bekende Oezbeek of Hazara kunt u evenmin opnoemen (cgvs, p.11).

Uw gebrek aan kennis over de geschiedenis van uw eigen regio doet eveneens vragen rijzen. Hoewel uw ouders volgens uw verklaringen van Kaz Aziz Khan/Amin Abad afkomstig zijn weet u niets te vertellen over de toch wel bewogen geschiedenis van uw dorp tijdens de bezetting door de Sovjet-Unie (cgvs p.15). Dit is bijzonder opmerkelijk omdat uit de informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat eind 1984, begin 1985 tweeënzeventig bewoners van Kaz Aziz Khan vermoord werden tijdens eens gezamenlijke operatie van Afghaanse regeringsfunctionarissen en Sovjettroepen en dat de overlevende dorpelingen naar Pakistan en andere delen van Afghanistan gevlucht zouden zijn. De grootschalige exodus uit uw geboortedorp blijkt ook uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie. Dat uw vader nooit wilde praten over de regering, de taliban, de mujahedin of de oorlog tegen de Sovjettroepen (cgvs p.20) is geen afdoende verklaring voor voorgaande onwetendheden. Van iemand die gedurende zijn ganse leven in dit dorp gewoond heeft, daar vijf jaar school heeft gelopen en de laatste drie jaar van zijn verblijf daar een winkel heeft opengehouden mag worden verwacht dat hij een dergelijk ingrijpend feit kan situeren.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de politieke- en veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is of niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo stelt u dat u tijdens de eerste presidentsverkiezingen bent gaan kiezen in uw school in Kaz Aziz Khan (cgvs p.13). Het stemlokaal in Kaz Aziz Khan bovend zich volgens informatie van het CGVS, bij de eerste presidentsverkiezingen van 2004 echter in de moskee van het dorp. Van een ander kiesbureau wordt in deze informatie geen melding gemaakt. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er tijdens latere verkiezingen nog andere kiesbureaus open waren dan de door u genoemde school antwoordt u ontkennend (cgvs p. 13-14). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat tijdens latere verkiezingen de stembureaus in Kaz Aziz Khan zowel in de door u genoemde school als in de moskee waren. Hoewel u verklaart dat u één

keer per week of per twee weken inkopen deed in Jalalabad voor uw winkel weet u verder niets te melden over de vele veiligheidsincidenten die zich in de jaren voor uw beweerd vertrek op de weg van uw dorp naar Jalalabad voordeden (cgvs p.17). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd bij het administratief dossier gevoegd.

Op de vraag of u reconstructieprojecten in uw dorp kent stelt u dat er in Kaz Aziz Khan niets speciaals gebouwd werd. Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat er in Kaz Aziz Khan een kanaal gebouwd werd. Zelfs als u uitdrukkelijk gevraagd wordt of er een kanaal gebouwd werd in uw dorp antwoordt u ontkennend (cgvs p.21). Tijdens het gehoor stelt u tevens dat er een madrassa gebouwd werd in Kaz Aziz Khan maar dat deze nog niet af is en dat de studenten er verder aan werken als ze geld krijgen van rijke inwoners (cgvs p.20). Uit de ter beschikking zijnde informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt echter dat er reeds in juli 2006 een nieuwe madrassa werd ingehuldigd in uw dorp. En u weet weliswaar dat er een brug gebouwd werd tussen uw dorp en het dorp Charbagh, maar u kunt zelfs niet bij benadering zeggen wanneer deze gebouwd werd (cgvs p.20).

Tenslotte dienen er ook vragen gesteld te worden bij uw profiel en meer bepaald bij uw verklaringen tijdens het gehoor dat u de laatste drie tot drieënhalf jaar van uw verblijf in Afghanistan een voedingswinkel zou hebben uitgebaat in Kaz Aziz Khan. Gevraagd naar de prijs van de aardappelen en de tomaten op het moment van uw vertrek in Afghanistan geeft u marktprijzen op van respectievelijk 30 en 40 afghani per charak (cgvs p.14). Omgerekend naar kilo komt dit neer op een marktprijs van 16,98 afghani voor een kilo aardappelen en 22,64 afghani voor een kilo tomaten. Uit de bij de administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat in Jalalabad, de dichtsbijzijnde grote stad, de marktprijs op het moment van uw beweerd vertrek uit Afghanistan voor aardappelen 13 afghani per kilo was, die voor tomaten 10 afghani per kilo. Het is opmerkelijk dat u de marktprijzen niet kent van de voedingswaren die u voornamelijk verkoopt. Dit doet dan ook vragen rijzen over uw verklaringen betreffende uw activiteiten als winkelier gespecialiseerd in voedingswaren.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de 2 asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in

de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Over de door u neergelegde taskaras van u en uw vader moet opgemerkt worden dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij niet akkoord kan gaan met de argumentatie en de daaraan gekoppelde besluitvoering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers betoog dienaangaande wordt gevoerd in de paragraaf voorafgaande aan de middelen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en de bepalingen van het vreemdelingenrecht, voert verzoeker aan dat er in zijn dossier geen objectieve elementen aanwezig zijn die twijfel aan correctheid van zijn verhaal zouden rechtvaardigen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat het voor zich spreekt dat wie taliban of moslimextremisten ontloopt/ontvlucht een gevaar loopt voor zijn leven of minstens fysieke integriteit bij terugkeer naar Afghanistan.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij afkomstig is uit een provincie in oost Afghanistan waar een onveiligheidsproblematiek heerst.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) opgemerkt dient te worden dat zijn verklaringen wijzen op een erg beperkte algemene kennis van de Afghaanse samenleving, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) op basis van voorgaande vaststellingen er geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn beweringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, (iii) het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming, en (iv) Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent dient te worden opgemerkt dat zijn asielaanvraag niet werd geweigerd omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde taskara's doch wel omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij 'recent' afkomstig is uit Laghman.

2.6.1. Waar verzoeker betoogt dat hij tot zijn verbazing moet vaststellen dat het CGVS met betrekking tot de neergelegde taskara's suggereert dat deze de identiteit niet bewijzen omdat ze "vals kunnen zijn", wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing motiveert waarom aan Afghaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend ter ondersteuning van de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas en de identiteit van de betrokkene, namelijk omdat neergelegde taskaras, in casu van verzoeker en zijn vader, de geloofwaardigheid van de verklaringen niet kan herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en ze op zichzelf niet volstaan om de geloofwaardigheid van de beweringen te herstellen. In de bestreden beslissing wordt daaraan toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en veel valse Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval zoals blijkt uit wat volgt en mede in acht genomen de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten. (RvS., 93.591, 27/02/2001: Bij verwerping van de voorgebrachte bewijsstukken dient de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen (VBV) niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar haar oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten.; RvS, 132.669, 18/6/2004; 123.958, 7/10/2003; 120.714 18/6/03: de VBV is enkel gebonden door de feitelijke vaststellingen van de strafrechter dat de vreemdeling de hem verweten feiten van valsheid in geschriften niet heeft begaan. Bij afwezigheid van dergelijke vaststelling is er geen bezwaar om de voorgebrachte stukken wegens hun vals karakter te verwerpen.

Derhalve gaat verzoeker er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

2.6.2. Verzoeker vervolgt dat het CGVS wel suggereert dat hij valse stukken zou voorbrengen maar daarbij nergens aangeeft waar dat dan wel zou uit blijken.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Dit argument vindt steun in de "Subject Related Briefing" (verder: SRB) "Afghanistan", "Corruptie en valse documenten." van 1 oktober 2010, toegevoegd aan de nota waarin op p. 8 gewezen wordt op de bevindingen in een rapport van 2003 van het US Department of State, de NGO DACAAR, UNHCR in Kabul, het Algemene Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2009 die, samengevat, stellen dat de betrouwbaarheid van alle mogelijke documenten 'erg onzeker' is omdat deze eenvoudig te verkrijgen zijn op niet-reguliere wijze, via corruptie of op de zwarte markt van Peshawar in Pakistan. Daarbij wordt gespecificeerd dat "*Taskara's (...) gemakkelijk en veelvuldig vervalst (worden)*" (SRB, p. 9). Gelet op deze informatie en de vaststellingen dat verzoeker zijn herkomst uit Laghman niet aannemelijk heeft gemaakt middels geloofwaardige verklaringen, zoals blijkt uit wat volgt, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht geen enkele objectieve bewijswaarde toekend aan de twee voorgelegde taskara's.

Waar verzoeker de vraag stelt hoe hij anders Afghaanse identiteitsdocumenten zou hebben bekomen verwijst de Raad naar voornoemde SRB waaruit blijkt het geen enkel probleem blijkt te zijn om documenten te bekomen via corruptie of de zwarte markt.

2.7. Verzoeker stelt dat door het afwijzen van zijn documenten het onmogelijk is om aan de bewijslast te voldoen. De Raad merkt dienaangaande dat verzoekers verklaringen een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en in het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het voordeel van de twijfel slechts toegestaan kan worden als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.8.1. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Amin Abad, een gehucht van het dorp Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.8.2. Wat het profiel van verzoeker betreft dienen volgende elementen, die blijken uit zijn verklaringen, mee in overweging genomen te worden: verzoeker zou geboren en getogen zijn in Amin Abad, een gehucht van het dorp Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman, in 1368 (= 1989); zijn ouders zijn beiden afkomstig uit dezelfde voornoemde streek; hij is Pashtoen en heeft een beperkte schoolse opleiding van vijf jaar lagere school; hij was in het bezit van een GSM en heeft kennis van de verschillende operatoren en lokale radiostations (gehoor, p. 6); hij had een winkel in zijn geboorteplaats waar aardappelen, tomaten, droge voeding en algemene voeding werd verkocht (gehoor, 14) en kocht zijn goederen aan in Jalalabad centrum (gehoor, p. 15). Verzoeker was een volwassen man toen hij Afghanistan verliet en gelet op zijn deelname aan het sociale leven als kleine winkelier die zijn goederen in de stad ging aankopen kan van hem verwacht worden dat hij afdoende kennis heeft over zijn regio en de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afghaanse bevolking in de laatste decennia.

2.8.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat een Afghaanse jongeman die voorhoudt geboren en getogen te zijn in Afghanistan niets weet over generaal Dostum, die overigens nog altijd een rol speelt in de Afghaanse politiek, zoals blijkt uit het artikel in de landeninformatie, en evenmin enige toelichting kan geven over Shah Massoud, een nationale held. Los van het feit dat de ene Oezbeek is en Massoud een Tadzjiekse krijgshoofd, blijkt uit de informatie dat deze twee krijgsheren alom bekend zijn en de geschiedenis van Afghanistan en het lot van de bevolking in grote mate bepaald hebben in de afgelopen decennia. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die Pashtoen is, geen correct antwoord kan geven op de vraag naar de etnie van de sinds de val van de taliban belangrijkste persoon in Afghanistan, namelijk Karzai (gehoor, p. 11). Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate verzoekers bewering dat hij geboren en getogen is in Afghanistan.

Voorts weet verzoeker perfect wanneer de taliban aan de macht was, namelijk tussen 1375 en 1380 (= 1996-2001) doch kan hij geen antwoord geven op de vraag of hij tijdens deze periode op school zat. Dat hij niet op 1-2-3 kon aangeven hoe oud hij toen was kan nog worden aangenomen maar dat hij het antwoord schuldig moet blijven op de vraag of hij toen al dan niet nog op school zat is niet aanvaardbaar. Immers, de val van de taliban was het gevolg van de Amerikaanse invasie een ingrijpende gebeurtenis in het leven van elke Afghaan die tot op heden de nodige consequenties heeft voor de bevolking en zelfs al was verzoeker toen nog maar (ongeveer) 12 jaar oud dan nog kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij minstens moet kunnen aangeven of hij toen school liep of niet.

Verzoeker stelt dat hij 1 Dari-sprekende groep vergat op te noemen. De Raad stelt vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt (landeninformatie, p. 4-5) dat de tweede grootste etnische groep in zijn regio de Tadjieken zijn zodat mag verwacht worden dat hij als winkelier deze groep vermeld en niet de Hazara en Oezbeken die in zijn regio zelfs geen minderheidsgroep zijn.

Verzoeker was inderdaad nog niet geboren in 1985 maar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat eind 1984-begin 1985, 72 personen in Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman werden doodgeschoten en na het incident alle inwoners het dorp verlieten en verhuisden naar Pakistan of andere delen van Afghanistan (adm. doss., "The Afghanistan Justice Project", p. 45). Aangezien verzoeker stelt dat beide ouders afkomstig zijn van het Amin Abad en Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi (gehoor, p. 16) is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker zelfs niet op de hoogte is van een dergelijk ernstig incident waarvan zijn dorpsgenoten, al was het kort voor zijn geboorte, het slachtoffer zijn geweest. Gelet op deze informatie kan immers aangenomen worden dat zijn ouders naar Pakistan of elders in Afghanistan vluchtten.

De Raad is van oordeel dat de gegevens met betrekking tot het voorgaande geen details betreffen maar redelijkerwijs gekend zijn bij Afghanen afkomstig van deze regio.

2.8.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt antwoordde hij op de vraag waar hij zijn stem kon uitbrengen tijdens de eerste verkiezingen dat hij stemde in zijn school en dat men enkel kon stemmen in "Pacha Ulfat" (naam van zijn school). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat toen alleen in de moskee een stem kon uitgebracht worden (adm. doss., landeninformatie "2004 Presidential election", p. 46). Ook dit betreft geen detail; verzoeker stelt dat hij zijn stem heeft uitgebracht zodat mag aangenomen worden dat hij weet waar men tijdens de eerste verkiezingen, de enige waar hij heeft gestemd, zijn stem kon uitbrengen. Verzoekers bewering dat het CGVS zelf dient aan te geven dat als verzoeker stelt tijdens de verkiezingen te zijn gaan stemmen in een school dat kan kloppen steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing die geen argument in die zin bevat.

2.8.5. Wat de veiligheidsincidenten betreffen is de Raad van oordeel dat een jongeman die handel drijft en één à twee keer per week goederen haalt uit Jalalabad op de hoogte is van de incidenten in zijn regio of op de weg naar de grootstad en in ieder geval meer kan vertellen dan "ik heb zulke problemen niet gezien op de weg" (gehoor, p. 17). Dit klemt des te meer nu uit de landeninformatie blijkt dat zijn beweerde regio van afkomst vaker het doelwit is van ernstige aanslagen door de taliban (adm. doss. landeninformatie drie artikels van "Pajhwok Afghan News").

2.8.6. In de mate verzoeker beweert dat hij heeft verklaart dat de 'madrassa' nog niet helemaal af is en dat niet tegenstrijdig is wijst de Raad erop dat uit een krantenartikel toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de 'madrassa' werd geopend in 2006 (adm. doss., landeninformatie Pajhwok Afghan News"). Indien verzoeker afkomstig zou zijn uit Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi dan zou hij niet ontkennend antwoorden op de vraag of er kanalen werden aangelegd (gehoor, p. 21). Uit de informatie blijkt dat in 2010 een kanaal werd afgewerkt in Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi. Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet eens bij benadering kan aangeven wanneer de brug tussen Aziz Khan en Charbagh werd gebouwd, wat niet aannemelijk is voor iemand die daar altijd zou hebben gewoond.

2.9. De Raad concludeert dat de voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij uit Amin Abad, een gehucht van het dorp Kaz Aziz Khan in het district Qarghayi van de provincie Laghman, afkomstig is. In de mate verzoeker bepaalde aspecten wel kent wijst de Raad erop dat dit niets wijzigt aan de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker gegevens en elementen die ieder Afghaan uit die regio zou moeten kennen niet kent en hij wel data weet van de verkiezingen maar verkeerdelijk aangeeft dat hij in zijn school stemde terwijl er alleen in de

moskee kon gestemd worden. Als winkelier, zelfs al zou hij een klein winkeltje hebben, mag ook aangenomen worden dat hij terdege op de hoogte is van de veiligheidsincidenten in zijn regio vermits hij op regelmatige basis naar Jalalabad reisde met de auto om inkopen te doen.

2.10. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf en het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.11. Aangezien verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk maakt, wordt ook geen geloof maar gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich zouden afgespeeld hebben in Laghman.

2.12. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Laghman aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker heeft het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Het volstaat dan ook niet in het verzoekschrift op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het beweerde land van herkomst, wanneer uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het voorgehouden land of regio.

2.13. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor

het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS